

tündöklőbb fénnel azt a szeretet, amely a magyar nemzeti lelkében lakozik s amely most fölszabadulva a király hívására boldo-

gan indul hadba, vére ontására és minden áldozatra készen, mint hajdanán azért, hogy — lemossa a gyalázatot.

A szegedi katonák útja.

Két nap óta teljesen átformálódott a város képe. A részleges mozgósítás hihetetlen nagy arányokban megnövelte az állomások és főként a belváros utcáinak forgalmát. Még éjszaka is nappali nyüzsgés tapasztalható, az utcák, különösen a Boldogasszony-sugárut lázasan népes, valóságos emberfolyam hullámzik az állomás felé és vissza. A vonatok csak úgy ontják a behívottakat, jönnek-mennek csaknem minden percben. Az állomás perrónja, a várótermek zsufolva vannak katonákkal, civilekkel, asszonyokkal, akik többnyire behívott férjüket kísérik el. Még a sinpárok között is emberek tolonganak s nehogy valami baj történjék, a lassu tempóban beérkező vonatok előtt két vasutas szalad zászlóval a kezükben és torkuk szakadtából kiabálnak:

— Tessék lemenni a sinpárokról, föl a perrónra!

Csak hogy nem igen lehet elhelyezkedni a perrónon: kicsi ennek a roppant tömegnek, amely lázban és izgalomban várja az indulás percét, mások a hazatérő rokonokat, férjet, asszonyt, gyereket. És ha befutott a vonat és kiszáll a tömeg, van ölelkezés, csókolózás, könny és ezer kérdés egyszerre, amikkel az érkezőt ostromolják és viszont.

Szines, nyüzsgő, eleven a kép Szeged mindkét állomásán. A forgalom oly nagy, hogy az üzemeltetőség alkalmazottai éjjel-

nappal talpon vannak, mert alig győzik összeállítani a sok jövő-menő vonatot. Némelyik vonat *ötven kocsi*ból is áll s még ez az ötven kocsi is alig képes befogadni az utazó népet.

Bent, a városban is sürgés-forgás, élet, élénkség egész nap és egész éjszaka. Katonák mindenfelé. Idegen arcok, akik csak egy-két napig maradnak, amíg tovább indítják őket. Hétfőn is már korán reggel nyüzsgő tömegek lepték el az utcákat. Délelőtt tíz óra tájban pedig, amikor a szegedi 46-osok egyrésze indult a háboruba, valósággal az extázis mámore uszott a katonákat kísérő tömegben. Mielőtt indultak, a közösök kaszárnyájának udvarán *Henneberg* József alezredes buzdító, lelkesítő beszédet intézett a katonákhoz. Természetesen magyar nyelven, hivatkozott az esküre, amit besoroztatásuk alkalmával tettek s amelyet ime, most bátran, férfiasan, halálraszántan be kell váltani. Mint háboru előtt szokás, a katonák most is újra letették az esküt, legelőször maga az ezredes tette le, a zászlóval a kezében, majd egymásután a háboruba indulók. Egynegyed tizenegy órakor a Rákóczi-induló akkordjai mellett elhagyták a kaszárnyát és a Margit-utcán és a Boldogasszony-sugáruton vonultak ki az állomásra. Hatalmas tömeg kísérte őket és lelkesen éltette a katonákat, akikből, ki tudja, hányan jönnek vissza?

Tallán kormánybiztos útja Szegeden át.

Hírül adtuk már, hogy a kormány Tallán Béla báró volt földmivelésügyi minisztert, országgyűlési képviselőt kormánybiztossá nevezte ki. Az erről szóló hivatalos értesítés ma jelent meg és a következőkben közli Tallán kinevezését:

A magyar királyi miniszterium a minisztertanácsnak folyó évi július hó 25-én kelt határozata alapján s az 1912: LXIII. t.-c. 4. szakasza értelmében, Horvát-Szlávon és Dalmátországek bánjával egyetértőleg, vizeki báró *Tallán* Béla belső titkos tanácsost, országgyűlési képviselőt, a főhadtápparancsnok mellé kormánybiztossá nevezte ki.

Tallán Béla báró hétfőn délután Szegeden át Temesvárra utazott, ahonnan Zimonyba megy. A Szeged-állomáson megérkezésekor *Rósa* Izso dr. és *Kelemen* Béla dr. Szeged országgyűlési képviselői, továbbá *Bokor* Pál helyettes polgármester és *Gaál* Endre dr. tanácsos fogadták és üdvözölték.

Szegedre menekülnek a Bácskából.

Nagyon rossz dolguk lehet Bácskában a szerbeknek a mostani háborus izgalomban. Tegnap is, ma is, a rókusi meg a szegedi állomáson érkeztek intelligensebb szerb családok, akik a lakosság dühe elől Szegedre menekülni voltak kénytelenek. Szőregről, Deszkről, Szerbkeresztúrról, Moholról, sőt még Szabadkáról és Bajáról is jöttek Szegedre, mert az egész Bácskában nagyon elkeseredett a hangulat a magyarok és szerbek

Háboru

Az országut ma este messze csillog,
arany szénát kaszált a nap ma rajta,
az országuton katonákdanolnak,
hátukon borju, bajonet meg csajka,
bajonet meg csajka.

Az erdőn tul, az erdőn tul van egy domb,
a dombon tul, a dombon tul mi van még?
ami már tul van: szent baka-menyország,
sok kis cseléd, sok csillag és sok csapszék,
csillag és sok csapszék.

Az erdőn tul, a dombon tul a csend van,
s a csend mögött egy holt katona teste
haptákban alszik és rózsát szorongat,
ó végtelen vigyázz, ó végső este,
ó végtelen este.

Mindjárt virrad már, mindjárt megvirrad
már

— dobverés, harang, tűzvész, zene mámor —
szentgyörgy-virág nyit a trombita torkán
és hab szakad a hattyu paripákról,
hattyu paripákról.

Az országuton arany széna csillog
és arany könnye hull az őszi lombnak:
odébb az uton egy katona fekszik,
örök haptákban egy rózsát szorongat,
egy rózsát szorongat.

EMÖD TAMAS.

A színész.

Irta: Herczeg István.

Fiatál, szomorú fiú volt. Megszokta az elhagyottságot, szerette a magányt. Imádtá a magas röptű, ivelt dialektikájú szerepeket, mert nem volt érzéke a realitáshoz és nem tudott megalkudni az élet ocsmányságaival. Amellett szegény volt, de büszke, mint az égi madár, amely fölfelé tör akkor is, ha szédületes mélységek vannak alatta.

A kis városban, ahol élt a színész, sokan ösmerték és nagy jövőt jósoltak neki. A nevét mindenki tisztelettel, némi kis csodálkozással emlegette. Ő maga azonban erről mit se tudott, de nem is törődött ilyesmikkel. Ugy érezte, ha nincsen a színpadon, akkor mindég nagyon szomorú, nincsen a szívének semmi vigasza, lelkét megérteni senki nem tudja. Gyakran elgondolkozott az élet nagy problémáin és dühös volt, hogy azokat megfejteni ő sem képes. Majd órák hosszát elsétált az utcán és valami csodát várt. Hitte, hogy egy kedves, okos, szép nő egyszerre csak megszólítja és megkérdezi tőle, miért olyan bánatos. Várta, hogy egy szelíd leány hozzá csatlakozzék magányos útján; a lelkébe nézen és kérve mondja lassan: menjünk ketten tovább, hisz az élet olyan rövid és nem lehet tőle várni semmit.

A társaságot, ha csak tehette, elkerülte. És fizikai fájdalmat érzett, ha mindég és mindenütt csak a színészt látták benne, az egyént

pedig nem vette észre senki. Pedig úgy érezte mindig, hogy az érzések és akarások forrának benne, hogy szívében sokkal több szent páthosz van, mint amennyit az ajka kifejezni képes. Ezért sokszor tréfás és gunyos volt; az igazi énjét, amely a tiszta szentimentalizmus felé hajlott, nem szerette kimutatni. Beszélt okos és kellemetlen dolgokat; esztét, szellemét, tehetségét mindenki elősmerte, de szívét, érzéseit mások előtt, ironikus mosoly takarta el.

Egyszer mégis eljött az ő ideje is. Tudta, hogy most már nem szabad tovább hazudni. Szép nyári esténként mellette haladt egy fekete, acélszemű, élénk leány, aki bájos csodálkozással nézett rá és mindig biztatta, hogy beszéljen. Nagyon véletlenül ismerkedtek össze egy unalmas, szürke vasárnap délután és azóta ragaszkodtak egymáshoz, mint ahogy az ember vad érzésekkel ragaszkodik a talált kincshez. A színész nagyon szerette a naív, sokszor szenvedő, sokszor kacagó kis leányt és úgy gondolta szerelmes is tudna bele lenni. Ezt a hitét szerette, féltette, őrizte és a leánynak kezdett őszinte dolgokat beszélni. A leány érdeklődéssel hallgatta; egyszer nevetett, másszor sirni szeretett volna, de azért ő sem hitt a színésznek, csak olyankor, amikor vig dolgokat beszélt...

Már nyár közepén járt az idő. Melegek, nyomasztók voltak a nappalok és a színész alig várta, hogy eljőjön az este, amikor a hosszú sugáruton egyedül sétálhat a leánynyal. Minden nap jobban megszerette. Ha ta-

Megnyílt

a **Próféta étterem**

KOZKEDVELT
KERTHELYISÉGE

MINDEN VASÁRNAP

HONVÉD ZENE HANGVERSENY.